

ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 3^{ης} ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1932

ΠΡΟΕΔΡΙΑ Α. Χ. ΒΟΥΡΝΑΖΟΥ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ὁ Πρόεδρος ἀγγέλλει τὸν θάνατον τοῦ τακτικοῦ ἐταίρου Δημητρίου Παππούλια καὶ τοῦ ἀντεπιστέλλοντος μέλους Ἰωάννου Γενναδίου λέγων τὰ ἑξῆς:

Τῇ 13ῃ τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου ἀπεβίωσεν αἰφνιδίως ὁ τακτικὸς ἐταῖρος Δημήτριος Παππούλιας.

Ὁ ἐκλιπὼν συνάδελφος ἡμῶν ἀφιερῶσας τὴν ζωὴν καὶ τὴν σκέψιν του εἰς θεραπείαν τῆς Ἐπιστήμης τοῦ Δικαίου διεκρίθη ἤδη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν ἐν Γερμανίᾳ πολυχρονίων σπουδῶν του καὶ ἐκλήθη ἐνωρὶς ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ ἀστικοῦ Δικαίου τοῦ Πανεπιστημίου ἡμῶν, τῆς ὁποίας εἶχε τόσῳ περιφανῶς συνεχίσει μέχρι τῶν τελευταίων ἡμερῶν του τὴν λαμπρὰν ἱστορίαν. Ἐτιμήθη διαδοχικῶς δι' ὅλων τῶν πανεπιστημιακῶν ἀξιοματίων καὶ προσέφερεν ἀφειδῶς ἐκ τῆς πείρας καὶ τῶν γνώσεών του ὡς νομικὸς σύμβουλος τοῦ Πανεπιστημίου ἀπὸ τοῦ 1919 καὶ ἑφεξῆς. Ἐξ ἴσου δὲ μεγάλα ἐγένοντο αἱ ὑπηρεσίαι αὐτοῦ ἐν τε τῇ συντάξει τοῦ ἀστικοῦ κώδικος, τῇ ἀρχαιολογικῇ Ἑταιρείᾳ καὶ τῷ θεραπευτηρίῳ «Εὐαγγελισμός».

Ἡ βαθεῖα ἐπιστημονικὴ αὐτοῦ κατάρτισις, ἡ εὐρεῖα ἐγκυκλοπαιδικῆ μόρφωσις καὶ ἡ συγγραφικὴ ἰκανότης, τῆς ὁποίας ἕξοχα δείγματα ἀποτελοῦσι πλείονες αὐτοῦ μονογραφίαι πρωτοτύπου ἐρεῦνης δημοσιευθεῖσαι γερμανιστὶ καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γλώσσῃ ἐνεδειξάντο αὐτὸν ὡς πρωτόθετον μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἅμα τῇ συστάσει αὐτῆς τῷ 1926.

Ἡ δυστυχῶς τόσον βραχεῖα ζωὴ τοῦ Δημητρίου Παππούλια ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ ὑπῆρξεν ὡσπερ συμπλήρωμα τῆς ὅλης αὐτοῦ ἐπιστημονικῆς καὶ κοινωνικῆς ἐργασίας καὶ διακρίσεως.

Εἶδομεν αὐτὸν καὶ ὡς ἐταῖρον καὶ ὡς πρόεδρον τῆς Τάξεως τῶν ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν ἐπιστημῶν ἀγωνιζόμενον ἐν τῇ ὑψηλῇ κονίστρᾳ πάνοπλον ἐν τῇ πρώτῃ

γραμμῆ. Καὶ ἠκούομεν τῶν σοφῶν αὐτοῦ γνωμῶν καὶ λόγων εἴτε ἀναπτύσσοντος, εἴτε ἐρμηνεύοντος, εἴτε συζητοῦντος.

Ἀπὸ τῶν πρώτων δὲ ἡμερῶν τῆς ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ δράσεως αὐτοῦ καὶ εἰς ἐκτέλεσιν εὐχῆς ἐκφρασθείσης ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις συγκροτηθέντος Γ^{ου} Βυζαντινοῦ Συνεδρίου εἰσηγήθη τὰ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ἀρχείου Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Δικαίου πρὸς περισυλλογὴν καὶ μελέτην τῶν ἀπανταχοῦ τοῦ Ἑλληνισμοῦ διεσπαρμένων νομικῶν ἐθίμων ἀπὸ τῆς βυζαντινῆς καὶ ἐφεξῆς ἐποχῆς. Τοῦ ἔργου τούτου ἐγένετο μετ' οὐ πολὺ ὁ θεμελιωτής, ὁ συντάκτης τοῦ προγράμματος καὶ ἠτύχησε νὰ ἀντικρούσῃ τοῦτο βαῖνον ταχὺ καὶ ἀκμαῖον πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ἡ ἀτεγκτος μοῖρα δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ἴδῃ καὶ τοὺς πρώτους ὠρίμους καρποὺς τοῦ δένδρου, ὅπερ ἐκαλλιέργησε μετὰ τοσαύτης στοργῆς, δι' ἡμᾶς ὁμως ἀπαντας τὸ ὄνομά του θέλει παραμείνῃ ἐσαεὶ συνδεδεμένον πρὸς τὸ ὠραῖον αὐτὸ πνευματικὸν ἐργαστήριον καὶ τὸ Ἀρχεῖον τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Δικαίου θέλει ἀποτελέσει ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ Ἀθηνῶν τὸ λαμπρότερον τοῦ Δημητρίου Παππούλια μνημεῖον.

Τῇ 7ῃ Σεπτεμβρίου ἐτελεύτησεν ἐν Λονδίῳ ὁ ἀντεπιστέλλων ἡμῶν ἐταῖρος Ἰωάννης Γεννάδιος, ὁ δευτερότοκος υἱὸς τοῦ μεγάλου διδασκάλου τοῦ Γένους Γεωργίου Γενναδίου.

Παρὰ τὴν ἀριάν αὐτοῦ ἐγκύλιον μόρφωσιν καὶ πατροπαράδοτον πρὸς τὰ Γράμματα ἀγάπην ὁ Ἰωάννης Γεννάδιος ἐτρέπη ἀρχικῶς πρὸς τὸ ἐμπόριον καὶ εἰργάσθη ἐπὶ τινα ἔτη εἰς τὸν ἐν Λονδίῳ οἶκον τῶν ἀδελφῶν Ράλλη. Τὴν θέσιν ἐκείνην ἐγκατέλειπεν, ὅτε τῷ 1870 ἐδημοσίευσεν τὸ πολύκροτον φυλλάδιον, δι' οὗ ὑπερημύνητο τῆς Πατρίδος ἔναντι τῶν ἀδίκων κατηγοριῶν, τὰς ὁποίας οἱ Ἄγγλοι ἀπηύθυνον τότε κατ' αὐτῆς ἐξ ἀφορμῆς τῆς ληστείας τοῦ Δήλεσι. Ἐκτοτε ὁ Γεννάδιος ἠκολούθησε τὸ διπλωματικὸν στάδιον, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα ἔφθασεν ἐν βραχεῖ χρόνῳ, συνεχῶς διαπρέπων καὶ πολλαχῶς ἐξυπηρετῶν τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ πρὸς τὰ γράμματα ἀγάπη του διαφαίνεται εἰς σειρὰν φιλολογικῶν καὶ ἱστορικῶν πραγματειῶν, πολλαὶ τῶν ὁποίων ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὰ ἐγκριτώτερα ἀγγλικά περιοδικά. Ἐξαιρετικῶς δὲ τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπιστημονικῶν κύκλων ἐγένετο πρῶτος αὐτὸς ξένος ἐταῖρος τῆς Βασιλικῆς φιλολογικῆς Ἑταιρείας καὶ ἀνεκηρύχθη διαδοχικῶς ἐπίτιμος διδάκτωρ τῶν Πανεπιστημίων Ὁξφόρδης, Ἀγίου Ἀνδρέου καὶ Κανταβριγίας.

Ἐκ νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας ὁ Γεννάδιος ὑπῆρξε μανιώδης βιβλιόφιλος καὶ θησαυρίζων πολλὰ πολύτιμα καὶ δυσεύρετα βιβλία καὶ χειρόγραφα κατήρτισε

μεγάλην βιβλιοθήκην καὶ ἀξιόλογον οὐ μόνον διὰ τὸν πλοῦτον ἀλλὰ καὶ τὰς πολυτελεῖς ἐκδόσεις, μεταξὺ τῶν ὁποίων πολλαὶ καὶ σπάνιαi Editiones principes. Τὴν Βιβλιοθήκην ταύτην ἐδώρησε πρό τινων ἐτῶν εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Ἀμερικανικὴν Ἀρχαιολογικὴν Σχολήν, ἣτις ἴδρυσεν πρὸς στέγασιν αὐτῆς τὸ ὠραῖον παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Λυκαβηττοῦ κτίριον.

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν τιμῶσα τὴν παντοειδῆ δράσιν τοῦ εὐπαιδευτοῦ τούτου Ἕλληνος καὶ θερμοῦ πατριώτου, προτάσει τῆς Τάξεως τῶν Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν, ἐξέλεξεν αὐτὸν ὁμοθύμως ὡς ἀντεπιστέλον αὐτῆς μέλος κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1929. Σήμερον διὰ τῶν ὀλίγων τούτων ἀλλ' ἐγκαρδίων λόγων ἀπευθύνει ὕστατον ἐγκωμιον εἰς μνήμην τοῦ ἐκλιπόντος πολιτικοῦ καὶ λογίου ἀνδρός.

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς συγχαίρει τὸν ἐορτάσαντα τὴν ὀγδοηκονταετηρίδα του συναδέλφου κ. Δημήτριον Καμπούρογλου Ὅλοι οἱ φίλοι, λέγει, ἰδιαιτέρως ἐχαιρετίσαμεν τὸν θαλερὸν ἄνδρα, τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν ὀνομάζει γέροντα. Ἀλλ' ἠθέλησα, κύριοι, καὶ ἐντὸς τῆς αἰθούσης ταύτης, ὅπου τρεῖς ἡκούσθη ἡ σοφὴ καὶ χαριτωμένη του λαλιά, νὰ ἀντηγήσουν καὶ τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήρια τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν πρὸς τὸν διαφωτίσαντα μίαν ὀλόκληρον περιόδον τῆς αἰωνίας πόλεως καὶ νὰ τοῦ ἐκφράσωμεν τὴν εὐχὴν καὶ τὴν ἐλπίδα νὰ ἀνυψώσῃ ἀκόμη περισσότερον τὴν ὑψηλὴν ἤδη στήλην τῶν συγγραφῶν καὶ τῶν ἐτῶν του.

Ὁ κ. Καμπούρογλους ἀπαντᾷ τὰ ἐξῆς:

Αἱ τόσον εὐμενεῖς περὶ ἐμοῦ καὶ τοῦ ἔργου μου λέξεις ἀκουόμεναι καὶ εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἀπὸ διαπρεπῆ ἄνδρα συμπληρώνουν τὴν τιμὴν, ἣς ἠξιώθην ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τῆς ὀγδοηκονταετίας τῆς ζωῆς μου καὶ τῆς ἐξηκονταετίας τῆς δράσεώς μου.

Ὁ Πρόεδρος ἀνακοινεῖ τὸ Προεδρικὸν Διάταγμα τὸ ἐπικυροῦν τὴν ἐκλογὴν ὡς ἀντεπιστελλόντων μελῶν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν τῶν κ.κ. Γ. Παπανικολάου καὶ Καρόλου Ρέντις.

ΚΑΤΑΘΕΣΙΣ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς καταθέτει τὰ πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν ἀποσταλέντα συγγράμματα.